

Onderwerp Aanpassing Beleidsregels terugvordering WWB

De leden van de raad van de
gemeente Groningen
te
GRONINGEN

GRIFFIE	
reg.nr.	SR od. 1654 779
ingek.	17 JUL 2008
class.	-2.07.51
te beh. door:	SR
kopie gez. aan:	

Telefoon (050) 367 54 46 Bijlage(n) 1

Oms kenmerk SZ 08.1645587

Datum 17 JUL 2008 Uw brief van

Uw kenmerk

Geachte mevrouw/heer,

Hierbij ontvangt u de nieuw vastgestelde "Beleidsregels terugvordering WWB". Met de aanpassing willen we de regels vereenvoudigen en eerder dan nu het geval is tot kwijtschelding van de restantschuld over kunnen gaan.

De reden is dat we niet willen dat burgers gedurende een te lange tijd in een schuldensituatie verkeren. Daarom stellen we voor in het kwijtscheldingsbeleid een vereenvoudiging en een verkorting van de aflossingsperiode aan te brengen. De nieuwe beleidsregel (nr. 6) bevat nog slechts 3 categorieën (aflossingsperiodes van 3, 5 of 7 jaar) met één grensbedrag van € 15.000,-. Dit is in tegenstelling tot de oude regeling die een staffel kent van zes bedragen met bijbehorende aflossingsperiodes met een maximum van 10 jaar. In die zin voeren we ook een actief afboekingsbeleid. We hebben ervoor gekozen de aflossingstermijn niet nog korter te maken, omdat we ook willen blijven vasthouden aan het uitgangspunt dat "fraude niet mag lonen".

Voor het overige worden de huidige beleidsregels gecontinueerd. Wel zijn enkele technische, procedurele en redactionele aanpassingen verricht, vooral in de toelichtingen bij elke beleidsregel. Onderzoek heeft opgeleverd dat wijziging in het kwijtscheldingsregime leidt tot een verlies van inkomsten van ongeveer 60 duizend euro op jaarbasis. Hier staat tegenover dat door intensivering van het incassobeleid en heldere regels een hogere opbrengst mag worden verwacht. De financiële consequenties nemen wij mee in de opzet van de begroting.

De nieuwe beleidsregels worden gepubliceerd. Teamleiders en medewerkers van de uitvoerende units worden geïnstrueerd en in de communicatie naar de betreffende (ex)bijstandsklanten zal aandacht worden besteed aan het nieuwe kwijtscheldingsregime.

We willen deze beleidsregels per 1 augustus 2008 in werking laten treden. Er is sprake van onmiddellijke en exclusieve werking, hetgeen ertoe leidt dat oude gevallen aanspraak kunnen maken op afboeking volgens het nieuwe regime, maar dat niet tot restitutie wordt overgegaan van termijnen die op grond van het oude afboekingsregime nog verplichtend waren.

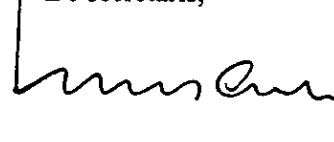
We vertrouwen erop dat u hierbij voldoende bent geïnformeerd.

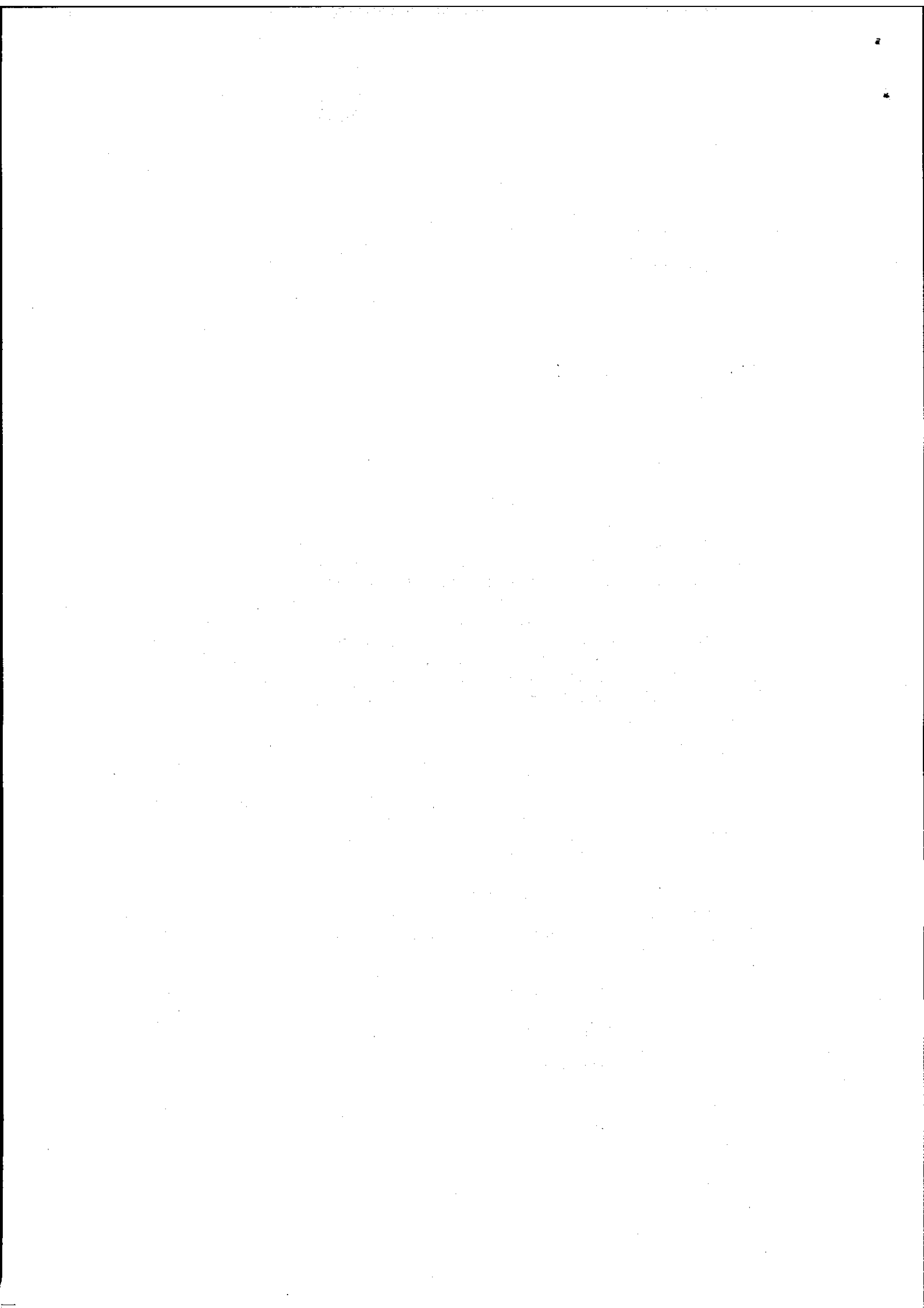
Met vriendelijke groet,
burgemeester en wethouders
van Groningen,

De burgemeester,

De secretaris,

BELEIDSREGELS EN TOELICHTING TERUGVORDERING WWB van de GEMEENTE GRONINGEN

1. Gebruikmaking van de wettelijke bevoegdheden

Het college maakt gebruik van de bevoegdheid tot:

- a. het herzien of intrekken van het besluit tot toekenning van bijstand ingevolge artikel 54 derde lid van de Wet werk en bijstand (WWB)
- b. het opschorten van het recht op bijstand ingevolge artikel 54, eerste lid, WWB
- c. het intrekken van het besluit tot toekenning van bijstand ingevolge artikel 54, vierde lid, WWB;
- d. het terugvorderen van ten onrechte verleende bijstand zoals neergelegd in de artikelen 58 tot en met 60 van de WWB, waarbij rekening wordt gehouden met algemene rechtsbeginselen.

2. Afzien van terugvordering

Het college besluit bij beëindiging van het recht op bijstandsuitkering om redenen van doelmatigheid af te zien van (verdere) terugvordering indien het terug te vorderen bedrag lager is dan € 250,- en het onverschuldigd betaalde bedrag niet is veroorzaakt door een schending van de inlichtingenplicht (artikel 17 WWB). Daarnaast kan het college besluiten geheel of gedeeltelijk van terugvordering af te zien indien hiertoe dringende redenen aanwezig zijn.

3. Afzien van terugvordering wegens schuldenproblematiek

I. Het college kan besluiten gedeeltelijk van terugvordering af te zien of de teruggevorderde bijstand gedeeltelijk kwijt te schelden indien:

- a. redelijkerwijs te voorzien is dat de belanghebbende niet zal kunnen voortgaan met het betalen van zijn schulden, en
- b. redelijkerwijs te voorzien is dat een schuldregeling met betrekking tot alle vorderingen, behoudens de in regel 4 onder b. bedoelde vorderingen, van de overige schuldeisers zonder een zodanig besluit niet tot stand zal komen en
- c. de vordering van de gemeente wegens teruggevorderde bijstand ten minste zal worden voldaan naar evenredigheid met de vorderingen van de overige schuldeisers van gelijke rang.

II. Indien het college besluit tot gedeeltelijk afzien van terugvordering of tot gedeeltelijke kwijtschelding van teruggevorderde bijstand, wordt daarin bepaald dat dit besluit niet in werking treedt voordat een schuldregeling tot stand is gekomen.

4. Afzien van kwijtschelding wegens schuldenproblematiek

Onverminderd de bevoegdheid van het college om in de in beleidsregel 6 bedoelde gevallen een besluit te nemen tot kwijtschelding van een eventuele restschuld, ziet het college af van kwijtschelding als bedoeld in beleidsregel nummer 3 indien:

- a. de terugvordering van bijstand het gevolg is van schending van de inlichtingenplicht door de belanghebbende en voorts geen sprake is van een situatie waarin na overleg met de betrokken schuldhulpverleningsinstantie een bewindvoerder in het kader van een minnelijk traject WSNP aan de schuldeisers een aanbod doet waarbij de gemeente uit hoofde van haar preferente positie ten opzichte van de andere schuldeisers een dubbel percentage krijgt;
- b. de vordering wordt gedekt door pand of hypotheek op een goed of goederen, behoudens voor zover de vordering niet op die goederen verhaald kan worden.

5. Intrekking besluit tot afzien terugvordering wegens schuldenproblematiek

Het besluit tot het gedeeltelijk afzien van terugvordering of tot gedeeltelijke kwijtschelding van teruggevorderde bijstand als bedoeld in regel 3 wordt ingetrokken of ten nadele van de belanghebbende gewijzigd indien:

- a. niet binnen twaalf maanden nadat dat besluit is bekendgemaakt, een schuldregeling tot stand is gekomen;

- b. de belanghebbende zijn schuld aan de gemeente niet overeenkomstig de schuldregeling voldoet of
c. onjuiste of onvolledige gegevens zijn verstrekt en de verstrekking van juiste of volledige gegevens tot een ander besluit zou hebben geleid.

6. Kwijtschelding van schulden na het voldoen aan de betalingsverplichting

I. Het college besluit tot kwijtschelding van een eventuele restschuld als belanghebbende:

- a. gedurende maximaal 5 jaar volledig aan zijn betalingsverplichtingen heeft voldaan op een hoofdsom van € 15.000,- of lager;
- b. gedurende maximaal 7 jaar volledig aan zijn betalingsverplichtingen heeft voldaan op een hoofdsom die hoger ligt dan het onder a. genoemde bedrag;
- c. gedurende maximaal 3 jaar volledig aan zijn betalingsverplichtingen heeft voldaan op een hoofdsom die niet het gevolg is van een schending van de wettelijke inlichtingenplicht;
- d. gedurende voornoemde perioden niet volledig aan zijn betalingsverplichtingen heeft voldaan, maar het achterstallige bedrag over die perioden, vermeerderd met de op de invordering betrekking hebbende kosten, alsnog heeft betaald;

II. Het college kan besluiten tot kwijtschelding als belanghebbende:

- a. gedurende vijf jaar geen betalingen heeft verricht op een vordering van minder dan € 5.000,- en niet aannemelijk is dat hij deze op enig moment zal gaan verrichten.
- b. een bedrag, overeenkomend met ten minste 50% van de restsom in één keer aflost.

7. Afzien van kwijtschelding na voldoen aan betalingsverplichting

Kwijtschelding als bedoeld in beleidsregel 6 is niet van toepassing ten aanzien van vorderingen welke door pand of hypotheek op een goed of goederen zijn gedekt, behoudens voor zover zij niet op die goederen verhaald kunnen worden;

8. Verplichtingen met betrekking tot de invordering

- a. Het aflossingsbedrag zoals medegedeeld in het terug- of invorderingsbesluit geldt als een opgelegde betalingsverplichting;
- b. Het college kan te allen tijde onderzoek verrichten naar de financiële en maatschappelijke situatie van belanghebbende.
- c. Als bij beëindiging van de uitkering de totale vordering meer dan € 1.000,- bedraagt dan wordt onderzoek gedaan naar de financiële situatie van belanghebbende en dient te worden afgelost met 10% van het netto inkomen. Bij fraudevorderingen van € 6.000,- of meer kan het hele vermogen worden aangewend ter aflossing.
- d. Het onderzoek kan achterwege blijven indien de totale vordering minder dan € 1.000,- bedraagt of de vordering binnen 36 maandelijkse termijnen kan worden afgelost. Bij vorderingen ontstaan als gevolg van schending inlichtingenplicht geldt in afwijking van het bepaalde in de vorige zin een termijn van 60 maanden. Indien de situatie daartoe aanleiding geeft wordt als gevolg van dit onderzoek de betalingsverplichting gewijzigd vastgesteld.

9. Terugvordering: bruto of netto

- a. Als het college niet meer (volledig) gebruik kan maken van de in artikel 58, vierde lid, van de Wet werk en bijstand genoemde verrekening, wordt het bedrag van de netto terugvordering verhoogd met de in die bepaling genoemde loonbelasting, premies volksverzekeringen en vergoeding in de zin van artikel 46 van de Zorgverzekeringswet. De terugvordering is dan bruto.
- b. In afwijking van sub a vordert het college in het hiernavolgende geval de bijstand niet bruto terug:
  - belanghebbende kan geen verwijt worden gemaakt van het ontstaan van de vordering, en
  - belanghebbende kan ook geen verwijt worden gemaakt dat de vordering niet al (volledig) is voldaan in het kalenderjaar waarop deze vordering betrekking heeft, terwijl het college eerder tot terugvordering had kunnen besluiten.

10. Kosten

Indien met hulp van een gerechtsdeurwaarder wordt overgegaan tot beslaglegging dan kan de vordering verhoogd worden met de op de terugvordering betrekking hebbende kosten.

11. Inwerkingtreding

Deze beleidsregels treden in werking met ingang van 1 augustus 2008.

Aldus op .....vastgesteld door het college van de gemeente .

Toelichting beleidsregels terugvordering Wet werk en Bijstand

1. *Gebruikmaking wettelijke bevoegdheden*

In de Wet werk en bijstand (WWB), die per 1 januari 2004 in werking is getreden, is het terugvorderen van ten onrechte verleende bijstand een algehele bevoegdheid geworden van het college.

De WWB is, evenals de Algemene bijstandswet (Awb), een minimum bestaansvoorziening, welke aanvullend is op de eigen bestaansmiddelen. Gelet op de gewijzigde financiële verantwoordelijkheid voor de kosten van de bijstand acht het college van groot belang dat de bijstand alleen terecht komt bij die burgers die hieraan de meeste behoefte hebben. Bovendien verhogen de ontvangsten die voortvloeien uit de terugvordering het beschikbare budget binnen het Inkomensdeel van de WWB.

Een eventueel overschot op dit budget kan vervolgens worden ingezet voor extra re-integratietrajecten ten behoeve van werkzoekenden. Daarnaast acht het college van belang dat het plegen van bijstandsfraude onder geen enkele voorwaarde mag worden beloond door de ten onrechte verleende bijstand niet terug te vorderen. Daarom kiest het college voor een dwingende invulling van de bevoegdheden, in die zin dat in alle gevallen waarin ten onrechte bijstand is verstrekt, gebruik wordt gemaakt van de bevoegdheid tot terugvordering. Dat betekent dus dat er in beginsel altijd wordt teruggevorderd als zich een wettelijke terugvorderingsgrond voordoet.

In deze beleidsregels wordt verder aangegeven in welke gevallen van terugvordering of verdere terugvordering kan worden afgezien. De verwijzing onder letter d naar de algemene rechtsbeginselen brengt tot uiting dat bij de terugvordering ook rekening moet worden gehouden met bijzondere omstandigheden die nopen tot het afzien van een terugvordering op grond van een algemeen rechtsbeginsel. In de jurisprudentie vindt men voorbeelden van situaties waarin sprake is van schending van een algemeen rechtsbeginsel. Een voorbeeld is de zogenaamde 'zes-maanden-jurisprudentie van de Centrale Raad van Beroep. Een bevoegdheid tot terugvordering kan niet worden uitgeoefend voorzover het betalingen betreft die meer dan zes maanden zijn betaald na de ontvangst van een signaal waaruit het uitvoeringsorgaan had moeten afleiden, dat ten onrechte of te veel wordt betaald. Deze regel kan niet worden toegepast indien sprake is van het niet tijdig, niet juist of volledig verstrekken van de beoordeling van het voortduren van het recht op bijstand relevante informatie. Voor andere voorbeelden wordt naar de bestaande jurisprudentie en het handboek van Schulink verwezen. De onderhavige beleidsregels voorzien derhalve in een aanvullend kader omdat de wettelijke regeling en de jurisprudentie op zichzelf geen sluitende basis vormen voor de gemeentelijke terugvorderingspraktijk

Beleidsregel 1 is zodanig geformuleerd dat de desbetreffende wetsartikelen worden toegepast als die situaties zich voordoen (geen kan-bepaling).

De volgende (wettelijke) terugvorderingsgronden worden genoemd:

1. De bijstand is ten onrechte of tot een te hoog bedrag verleend.
2. De aan bijstand in de vorm van een geldlening verbonden verplichtingen worden niet of niet behoorlijk nagekomen.
3. De bijstand vloeit voort uit gestelde borgtocht.
4. Er is ten onrechte een voorschot verstrekt en nadien bestaat geen recht op bijstand.
5. Belanghebbende kan achteraf beschikken over middelen.
6. Belanghebbende ontvangt naderhand een vergoeding voor bijstand met vaste bestemming.
7. De bijstand is anderszins onverschuldigd betaald voor zover belanghebbende dit ten tijde van de betaling redelijkerwijs kon begrijpen (abusievelijke betalingen, hogere voorschotten dan de nadien vastgestelde bijstand en bijstandsverlening tijdens hoger beroep, waarbij gemeente uiteindelijk in het gelijk wordt gesteld door CRvB). In deze gevallen is geen herziening-/intrekkingsbesluit vereist.

De hoofdregel is dat bijstand wordt teruggevorderd van alle gezinsleden en dat daarbij sprake is van hoofdelijke aansprakelijkheid. Op grond van artikel 59, tweede lid, van de WWB kan bijstand die als

gevolg van schending van de inlichtingenplicht niet als gezinsbijstand is verleend, maar wel als gezinsbijstand verleend had moeten worden, tevens worden teruggevorderd van degene met wiens middelen rekening had moeten worden gehouden. Eenvoudiger gesteld: bijstand die aan een alleenstaande is verleend, die achteraf een gezamenlijke huishouding blijkt te voeren, kan tevens van de verzwegen partner worden teruggevorderd.

Duidelijk moet zijn dat:

- de bijstandsontvanger het voeren van een gezamenlijke huishouding met deze partner heeft verzwegen.
- de verzwegen partner van de bijstandsverlening op de hoogte was.

Alle gezinsleden van wie in bovengenoemde situaties kan worden teruggevorderd zijn hoofdelijk aansprakelijk voor de gehele vordering. Dit betekent in de praktijk dat het gehele bedrag van elk gezinslid kan worden teruggevorderd. In gevallen waarin één (of meer) gezinsleden niet in staat zijn om (het volledige) bedrag terug te betalen kunnen andere gezinsleden voor het gehele (restant)bedrag worden aangesproken. Alle debiteuren die hoofdelijk aansprakelijk zijn, dienen hun aandeel in de aflossing onderling met elkaar te verrekenen. Dit is niet het probleem van de gemeente.

2. Afzien van terugvordering

In het terugvorderingsproces kan op twee momenten worden afgezien van terugvordering. Ten eerste kan worden besloten om af te zien of gedeeltelijk af te zien van terugvordering. De vordering komt in dat geval niet of slechts gedeeltelijk tot stand. Ten tweede kan worden afgezien van verdere terugvordering in een later stadium. Dat noemen we kwijtschelding.

In voorkomende gevallen kunnen er redenen zijn om in het geheel geen terugvorderingsbesluit te nemen. In gevallen waarin de ten onrechte verleende bijstand dermate laag is dat de kosten die de terugvordering met zich meebrengen hoger zijn dan de vordering, kan de terug te vorderen bijstand op grond van doelmatigheidsoverwegingen worden kwijtgescholden. Het college is vrij tot het bepalen van de hoogte van het grensbedrag (kruimelbedrag). Het college kiest er voor om met betrekking tot vorderingen die ontstaan bij beëindiging van de bijstandsuitkering, een kruimelbedrag van € 250,- toe te passen. In dat geval wordt tevens afgezien van een verrekening met het uitstaande bedrag aan vakantiegeld. De kwijtschelding geldt echter niet voor vorderingen die zijn ontstaan als gevolg van schending van de inlichtingenplicht.

Deze beleidsregel geldt niet voor belanghebbenden die nog een uitkering ontvangen. De vordering wordt dan volledig via verrekening geïncasseerd.

Verder kunnen er *dringende redenen* zijn op grond waarvan van terugvordering kan worden afgezien. Aangesloten wordt bij het begrip dringende reden zoals dat voorheen gold onder de Abw. Deze dringende redenen moeten verband houden met de individuele omstandigheden van de persoon of het gezin. De individuele situatie is dus doorslaggevend. In de beoordeling kunnen zowel financiële als niet-financiële omstandigheden worden meegewogen. Volgens de jurisprudentie zijn deze dringende redenen (slechts) gelegen in de onaanvaardbaarheid van sociale en/of financiële consequenties. Het moet gaan om incidentele gevallen waarin iets bijzonders en uitzonderlijks aan de hand is. Hierbij wordt opgemerkt dat toepassing van de beslagvrije voet voldoende bescherming biedt.

3. t/m 5. Kwijtschelding wegens schuldenproblematiek

Wanneer bijstand wordt teruggevorderd dan kan er ook in een later stadium reden zijn om de vordering (gedeeltelijk) kwijt te schelden. In deze beleidsregel is de bepaling van artikel 78a van de Abw nagenoeg letterlijk overgenomen. Hierdoor wordt het gemeentelijke kwijtscheldingsbeleid gecontinueerd zoals dit vanaf 1 januari 2004 in de praktijk werd toegepast. Deze beleidsregel is nodig omdat in de WWB de terugvordering een bevoegdheid van het college is geworden in plaats van een verplichting. Met deze beleidsregel kiest het college voor continuering van de bestaande praktijk. Naast kwijtschelding wegens schuldenproblematiek is het ook mogelijk om op andere gronden een

schuld kwijt te schelden. Hierbij kan bijvoorbeeld worden gedacht aan kwijtschelding bij de succesvolle afronding van een re-integratietraject. Op deze wijze kan kwijtschelding, naast of aanvullend op reeds bestaande subsidiemogelijkheden, fungeren als een prikkel tot het aanvaarden van betaalde arbeid, of het deelnemen aan scholing of sociale activering.

6. en 7. *Kwijtschelding na voldoen aan betalingsverplichting*

Op grond van de wet herziening debiteurenbeleid (op 1 augustus 1998 inwerkinggetreden) kon voor de bijstand worden afgezien van terugvordering na een termijn van minimaal vijf jaar waarin op de vordering werd afgelost. Destijds is gekozen voor een zestal categorieën wat betreft hoogte van de terugvorderingsbedragen en duur van de aflossingsperiodes, met een maximale termijn van tien jaar. Dat beleid is voortgezet onder de WWB (2004). In de onderhavige meer overzichtelijke beleidsregel heeft het college gekozen voor een kortere aflossingstermijn bij een lager bedrag aan terugvordering, doch met een minimale termijn voor aflossing van vijf jaar en een maximale termijn van zeven jaar. Deze aanpassing komt tegemoet aan de opvatting dat een belanghebbende niet gedurende een zeer lange periode in een schuldensituatie moet blijven.

Indien belanghebbende in de toepasselijke periode (36 maanden, 60 maanden of 84 maanden) volledig aan de vastgestelde of overeengekomen betalingsverplichtingen heeft voldaan, volgt kwijtschelding. Voor toepassing van deze kwijtschelding is niet nodig dat belanghebbende daarvoor eerst een aanvraag indient. Er is sprake van een actief afboekingsbeleid. De periode waarin tijdelijk is afgezien van invordering wegens onvoldoende financiële ruimte bij belanghebbende dient te worden meegeteld als periode waarin is afgelost.

Afboeking is eerst pas mogelijk als belanghebbende in bedoeld tijdvak in een vast patroon het vastgestelde aflossingsbedrag heeft betaald. Indien belanghebbende op eigen initiatief het aflossingsbedrag heeft verlaagd en vervolgens zonder schriftelijke tegenreactie van de dienst daarna periodiek blijft aflossen geldt die aflossing, na een termijn van tenminste drie maanden, als stilzwijgend overeengekomen. Het is ook mogelijk dat het college heeft ingestemd met een verzoek van de belanghebbende om het aflossingsbedrag lager vast te stellen.

Het bepaalde onder beleidsregel 6 IIa is van toepassing als in een eerder stadium alle mogelijke invorderingsacties zijn ondernomen. Pas als aannemelijk is dat er geen terugbetalingen meer zullen plaatsvinden, kan de restschuld worden kwijtgescholden. Van een en ander moet blijken uit het onderzoek dat daarnaar is ingesteld en uit de rapportage die daarover is opgesteld.

Indien de belanghebbende nalatig is in het nakomen van zijn betalingsverplichting en het niet mogelijk is de vordering te innen omdat de belanghebbende met de Nederlandse nationaliteit niet in Nederland verblijft en geen Nederlandse inkomstenbron heeft, vindt bij vorderingen met een openstaand saldo boven de € 5.000,00 een paspoortsignalering plaats.

Van de onder 6 II b genoemde mogelijkheid tot afkoop van 50% van de restsom tegen finale kwijting van het restant wordt zeer terughoudend omgegaan. Er wordt daarvan alleen gebruikt gemaakt in situaties waarin tevoren vrijwel vast staat dat de reguliere wijze van invordering minder oplevert dan datgene dat met afkoop van 50% van het restant kan worden geïncasseerd.

8. *Verplichtingen met betrekking tot de invordering*

Zolang belanghebbende een uitkering van het college ontvangt zal het teruggevorderde bedrag daarmee worden verrekend. Als niet kan worden verrekend, wordt op een andere wijze ingevorderd. Bij de invordering wordt een onderscheid gemaakt tussen vorderingen met een saldo van onder en boven € 1.000,-. Voor toepassing van dit onderscheid moet bij beëindiging van de uitkering rekening worden gehouden met het restant van de vordering nadat verrekening met het vakantiegeld heeft plaatsgevonden.

In de beleidsregel onder 8 sub a wordt bepaald dat het aflossingsbedrag geldt als een opgelegde betalingsverplichting. De reden hiervoor is dat er over de betekenis van de vaststelling in een terug- of invorderingsbesluit dat een bepaald bedrag moet worden afgelost, geen misverstand kan bestaan.

Wanneer een belanghebbende reguliere bijstand ontvangt in een andere gemeente, heeft hij/zij, gelijk ieder ander, recht op een beslagvrije voet van 90% van de voor hem of haar geldende bijstandsnorm.

Als een belanghebbende samenwoont met iemand die niet aansprakelijk is voor de terugbetaling dient het inkomen en vermogen van die partner buiten beschouwing te worden gelaten. Als deze belanghebbende een inkomen heeft van minder dan de helft van de bijstandsnorm voor een gezin en waarbij het aannemelijk is dat de belanghebbende grotendeels in levensonderhoud wordt voorzien door een verdienende partner die niet aansprakelijk is voor de terugbetaling dan is er geen financiële ruimte voor aflossing.

Bij vorderingen met een saldo van € 1.000,- of lager wordt geen heronderzoek naar de hoogte van het inkomen gedaan. Bij vorderingen met een saldo boven de € 1.000,- blijft een heronderzoek eveneens achterwege indien de vordering met het vastgestelde aflossingsbedrag binnen de in beleidsregel 8 letter d genoemde termijnen volledig kan worden afgelost. Voor een normale vordering geldt een termijn van 36 maanden en voor een fraudevordering een termijn van 60 maanden. Indien het, gelet op de hoogte van de vordering, het maandelijks af te lossen bedrag en het aantal af te lossen termijnen voorzienbaar is dat een gedeelte van de vordering afgeboekt zal gaan worden na ontvangst van een bepaald aantal termijnen, vindt er heronderzoek plaats naar de financiële gegevens. Dit gebeurt tenminste éénmaal per jaar of zoveel vaker als de situatie van belanghebbende hiertoe aanleiding geeft. Dit kan leiden tot aanpassing van het maandelijks af te lossen bedrag.

De hoogte van het af te lossen bedrag wordt afgestemd op het netto inkomen. Dit bedrag is meestal 10% van het netto inkomen. Hierbij wordt geen rekening gehouden met aanwezig vermogen, tenzij er sprake is van een fraudevordering van meer dan € 6.000,-. In het laatste geval dient naast het netto inkomen rekening te worden gehouden met het gehele vermogen. Dit betekent dat alle vermogensbestanddelen waarover belanghebbende beschikt of redelijkerwijze kan beschikken, kunnen worden aangewend om de fraudevordering af te lossen.

9. Bruterig

In de WWB is het bruteren van de bijstandsvordering als bevoegdheid geformuleerd in artikel 58, vierde lid, van de WWB. Dit vindt in de regel plaats aan het einde van het kalenderjaar. Bruteren leidt tot het terugvorderen van loonbelasting en de premies volksverzekeringen waarvoor de gemeente wettelijk inhoudingsplichtig is, alsmede de vergoeding, bedoeld in artikel 46 van de Zorgverzekeringswet, voor zover deze belasting, premies en vergoeding niet verrekend kunnen worden met de door het college af te dragen loonbelasting, premies volksverzekeringen en vergoeding (=bruto terugvordering). Met deze bepaling wordt tot uiting gebracht dat in alle gevallen waarin de vordering niet binnen het kalenderjaar kan worden terugbetaald, deze zal worden gebruteerd, tenzij belanghebbende daaromtrent geen enkel verwijt kan worden gemaakt. Op 28 november 2006 heeft de Centrale Raad van Beroep hierover een uitspraak gedaan (LJN:AZ3437). Kortweg komt deze uitspraak erop neer dat bruto terugvorderen een bevoegdheid is en dat daarom een belangenafweging moet plaatsvinden. De in die uitspraak aangegeven criteria voor de verwijtbaarheid zijn in deze beleidsregel onder letter b. volledig overgenomen

10. Kosten

Kosten die opkomen voorafgaand aan een terugvorderingsbesluit kunnen op grond van jurisprudentie niet in rekening gebracht worden bij belanghebbende, bijvoorbeeld de kosten van conservatoir beslag. Als het college zelf tot verrekening of vereenvoudigd derdenbeslag overgaat dan zijn daaraan geen kosten verbonden.

Als na een terug- en invordering beslaglegging plaatsvindt via een gerechtsdeurwaarder dan kan de gerechtsdeurwaarder de kosten van ambtshandelingen in mindering brengen op de opbrengst. De beleidsregel onder 10 bepaalt dat in deze gevallen de vordering met deze kosten kan worden verhoogd. De praktijk zal moeten uitwijzen of hiervoor nadere specifieke regels moeten worden opgesteld.

Er wordt geen wettelijke rente over het bedrag van de terugvordering in rekening gebracht.

11. Inwerkingtreding

Deze beleidsregels treden in werking met ingang van 1 augustus 2008. Dit houdt in dat vanaf deze datum de beleidsregels onmiddellijk en exclusief in werking zijn getreden en dat de vorige beleidsregels vanaf deze datum niet meer van toepassing zijn. Wanneer op of na 1 augustus 2008 een beroep op kwijtschelding wordt gedaan, gelden uitsluitend de nieuwe beleidsregels. Voor een situatie waarin toepassing van beleidsregel 6 sub b aan de orde is, betekent dit bijvoorbeeld dat wanneer meer dan zeven jaar op een vordering is afgelost, geen restitutie plaatsvindt van het bedrag dat na het zevende jaar op de vordering is afgelost. De kwijtschelding heeft in dat geval uitsluitend betrekking op het restant van de vordering op het moment waarop deze beleidsregels in werking zijn getreden.

Jaarlijks vindt een evaluatie plaats naar de doelmatigheid van het terugvorderings- en invorderingsbeleid. In deze evaluatie zal aandacht worden gegeven aan de wijze waarop deze beleidsregels in de praktijk worden toegepast.